

557.

Od Krumlova.

Z to-ho si nedě-lej, mi - len-ko, mnoho, že sem tě

po-lí - bil, co je již z toho.

Z toho si nedělej, milenko, mnoho,
že sem tě políbil, co je již z toho.

Dy by se matinka snad na to ptala,
jestli mně dceruška hubinku dala,

Nepozná matinka, nepozná mnoho,
že sem tě políbil, co je již z toho.

Pozná-li, řekni jí: rozmilá máti,
proč byste nepřála hubinku dáti?

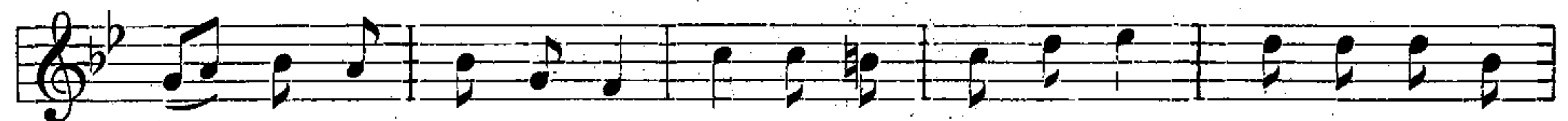
K tomu se, matinko, důvěrně smějte,
nevinné líbání dcerušce přejte.

558.

Ze Slavíkovíc.

Dyž já eš - če jedná pu-du zhů-ru, do-lů po dě - di-ně,

tam so - bě na-mluvím, tam sobě namluvím hezky děvče

v rozmary - ně.

Dyž já ešče jedná pudu
zhůru, dolů po dědině,
[: tam sobě namluvím :]
hezky děvče v rozmaryně.

Dyž já ešče jedná pudu
zhůru, dolů do kopečka,
[: tam sobě namluvím :]
hezky děvče z vokýnečka.

Dyž já ešče jedná pudu,
panimámu prosit budu:
Paňmámo zlatičká,
poproste tatíčka,
dáte-li mně vašu ceru.